

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **obec Lipovice**, se sídlem Lipovice 44, zastoupena Mgr. Jaroslavem Kadlecem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2023, č. j. KUJCK 84685/2023, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Povodí Vltavy, státní podnik**, se sídlem Holečkova 3178/8, Praha 5, **II) EKO FARMA Šumava s.r.o.**, se sídlem Pivovarská 197, Prachatice, **III) Agrokomplex Šumava s.r.o.**, se sídlem Pivovarská 197, Prachatice, **IV) Zemědělská společnost Chlumany a.s.**, se sídlem Pivovarská 197, Prachatice, osoby zúčastněné na řízení II), III) a IV) zastoupeny JUDr. Josefem Šťastným, advokátem se sídlem Ševčíkova 38, Horažďovice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 1. 2024, č. j. 51 A 35/2023-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o způsob, jakým se může účastník řízení bránit vůči obsahu závazného stanoviska, jež se stalo podkladem rozhodnutí správního orgánu teprve v odvolacím řízení. Účastník řízení v takovém případě nemůže námitky vůči obsahu závazného stanoviska uplatnit v odvolání ve smyslu § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť to lze podat jen proti rozhodnutí správního orgánu vydanému v prvním stupni. Ochrany svých práv se však může domoci prostřednictvím vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu.

[2] Městský úřad Prachatice (dále jen „stavební úřad“) vydal k žádosti osoby zúčastněné na řízení IV) jako stavebníka společné povolení ze dne 9. 9. 2018, č. j. MÚPt/29719/2019, kterým podle § 94j odst. 1 a § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“), schválil stavební záměr umístění a provedení souboru staveb se souhrnným názvem „*Modernizace farmy – FARMA LIPOVICE k. ú. Lipovice*“ na pozemcích parc. č. st. 88 (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. st. 99 (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. st. 103 (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. st. 1/1 (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. 34/3 (ostatní plocha), parc. č. 34/7 (trvalý travní porost), parc. č. 621/5 (vodní plocha) a parc. č. 1007 (ostatní plocha), všech v katastrálním území Lipovice. K odvolání žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 5. 2020, č. j. KUJCK 56309/2020, změnil rozhodnutí stavebního úřadu, poupravil znění jednotlivých jeho výroků a doplnil účastníky řízení. Ve zbytku společné povolení potvrdil.

[3] Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 31. 1. 2022, č. j. 51 A 38/2020-35, k žalobě stěžovatelky zrušil uvedené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem byla nepřezkoumatelnost podkladového rozhodnutí – závazného stanoviska Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví ze dne 30. 8. 2018, č. j. KUJCK 110322/2018 OZZL.

[4] Ve věci tak znovu rozhodoval žalovaný, který požádal Ministerstvo životního prostředí o potvrzení nebo změnu uvedeného závazného stanoviska. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 11. 4. 2022, č. j. MZP/2022/510/470, toto závazné stanovisko bez náhrady zrušilo. Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor životního prostředí, zemědělství a lesnictví, následně předložil nové kladné závazné stanovisko ze dne 11. 11. 2022, č. j. KUJCK 133135/2022. Žalovaný dal v průběhu pokračujícího odvolacího řízení účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to i k novému závaznému stanovisku. Následně vydal v záhlaví označené rozhodnutí, kterým znovu pozměnil rozhodnutí stavebního úřadu, ve zbytku je ale potvrdil a stavební záměr zůstal schválen.

[5] Nové rozhodnutí žalovaného stěžovatelka rovněž napadla žalobou, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl. Její jediná námitka směřovala proti tvrzenému pochybení žalovaného, který vyšel z nového závazného stanoviska, ačkoli proti němu není samostatné odvolání přípustné. Podle stěžovatelky měl krajský soud rozhodnutí stavebního úřadu zrušit a věc mu vrátit k projednání, čímž by umožnil v případném dalším odvolání proti novému rozhodnutí stavebního úřadu brojit i proti novému závaznému stanovisku.

[6] Podle krajského soudu tato námitka nebyla důvodná. Pro posouzení věci bylo rozhodné, že účastníci řízení měli v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, včetně nového závazného stanoviska, a vyjádřit se k nim. Tuto možnost měla i stěžovatelka, s podklady rozhodnutí se seznámila, žádné vyjádření však neučinila. Pokud by postupovala jinak a její vyjádření by směřovalo proti obsahu nového závazného stanoviska, byl by žalovaný povinen postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu, což znamená, že by si musel vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného

pokračování

stanoviska. Za této situace nebyla porušena procesní práva stěžovatelky. Žalovaný mohl sám rozhodnout na základě nového závazného stanoviska a v nezbytném rozsahu změnit rozhodnutí stavebního úřadu.

II. Kasační stížnost

[7] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Tvrdí, že byla zkrácena na svých procesních právech odepřením možnosti přezkumu závazného stanoviska v odvolacím řízení. Možnost vyjádřit se k obsahu závazného stanoviska podle § 36 odst. 3 správního řádu nelze klást na roveň podání odvolání, které svým obsahem směřuje proti závaznému stanovisku. Ze žádného právního předpisu neplyne závěr, že při námitce uplatněné ve vyjádření se k podkladům byl žalovaný povinen postupovat podle § 149 odst. 7 správního řádu. Tento závěr krajského soudu představuje nepřipustně rozšiřující výklad procesních předpisů.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[8] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na své dřívější vyjádření k žalobě, odůvodnění jím vydaného rozhodnutí a obsah správního spisu. Kasační stížnost nepovažuje za důvodnou a navrhuje její zamítnutí.

[9] Osoby zúčastněné na řízení II) až IV) také zastávají názor o nedůvodnosti kasační stížnosti, která přináší pouze opakovaná tvrzení stěžovatelky, s nimiž se krajský soud i žalovaný vypořádali. Ztotožňují se s napadeným rozsudkem i rozhodnutími žalovaného a stavebního úřadu. Stěžovatelka měla ve správním řízení dostatečný prostor se vyjádřit a její výhrady je třeba odmítnout jako přepjatě formalistické. Kasační stížnost navrhuje zamítnout.

[10] Osoba zúčastněná na řízení I) se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“) shledal, že kasační stížnost je přípustná, byla podána oprávněnou navrhovatelkou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i důvodů, ke kterým přihlíží z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatelka zastává názor, že bylo-li závazné stanovisko vydáno a stalo-li se tak podkladem rozhodnutí teprve v průběhu odvolacího řízení, bylo povinností žalovaného jako odvolacího orgánu zrušit rozhodnutí stavebního úřadu. Domnívá se, že lze-li podle § 149 odst. 7 správního řádu uplatnit kasační námitky vůči obsahu závazného stanoviska právě v odvolání, je nezbytné, aby zrušení rozhodnutí stavebního úřadu umožnilo je znovu

podat. Pouhá možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu není podle stěžovatelky dostatečná.

[14] Východiskem této argumentace je odlišení odvolacích námitek a vyjádření k podkladům. Ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu totiž výslovně spojuje povinnost odvolacího správního orgánu vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu, který je příslušný k jeho vydání, pouze s odvolacími námitkami proti obsahu závazného stanoviska. Nejvyšší správní soud nicméně považuje takovéto právní posouzení za nesprávné. Účinné ochrany práv proti případnému zásahu, jenž by měl základ v závazném stanovisku předloženém teprve v odvolacím řízení, se lze domoci již v jeho průběhu.

[15] Podle § 149 odst. 1 první věty správního řádu *„[z]ávazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu“*. Přezkum obsahu závazného stanoviska stanoví § 149 odst. 7 první a druhá věta správního řádu (před 1. 1. 2021, kdy nabyla účinnosti novela správního řádu provedená zákonem č. 403/2020, byla tato úprava obsažena v § 149 odst. 5 větě první a druhé správního řádu, a před 1. 1. 2018, kdy nabyla účinnosti novela provedená zákonem č. 225/2017 Sb., v § 149 odst. 4 větě první a druhé správního řádu), podle něhož *„[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků.“*

[16] Závazná stanoviska vydaná podle § 149 správního řádu nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť samotná nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva nebo povinnosti. Nevede se o nich ani samostatné správní řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2434/2011 Sb. NSS; jinak tomu bylo před nabytím účinnosti správního řádu dne 1. 1. 2006, srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS).

[17] Příslušnou zákonnou úpravu vztahující se k závazným stanoviskům vyložil Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře tak, že *„v pravomoci stavebního úřadu není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad. [...] Finální závěr, zda posuzovaná stavba je či není v souladu se všemi chráněnými zájmy, je plně v kompetenci stavebního úřadu“* (rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163; obdobně srov. rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, č. 1786/2009 Sb. NSS, odst. [26]).

[18] Specifické postavení dotčených orgánů je dáno tím, že *„jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek,*

pokračování

závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Dotčené orgány mají povinnost poskytnout správnímu orgánu, který vede řízení, všechny informace důležité pro řízení, nebude-li tím porušena povinnost podle zvláštního zákona (§ 136 odst. 3 správního řádu). Samozřejmě nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby do textu svých stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jim nadřízené správní orgány povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, který řízení vede“ (rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, č. 2167/2011 Sb. NSS; srov. též rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017-32, odst. [26]).

[19] Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „na obsah závazného stanoviska nelze v plném rozsahu vztáhnout požadavky, které správní řád, případně další právní předpisy kladou na samostatné správní rozhodnutí. Stěžovatel měl možnost se s vydáním závazného stanoviska seznámit jakožto se závazným podkladem založeným do spisu pro rozhodnutí stavebního úřadu ve spojeném územním a stavebním řízení, jehož byl stěžovatel účastníkem, a měl možnost v rámci odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu uplatnit námitky proti obsahu závazného stanoviska, což také učinil. V souladu s § 149 odst. 4 správního řádu si žalovaný v odvolacím řízení na základě uvedených odvolacích námitek stěžovatele vyžádal potvrzení nebo změnu daného závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který vydal závazné stanovisko, [...]. Tím byla procesní práva stěžovatele, která mu ve vztahu k danému závaznému stanovisku náležela ve správním řízení, vyčerpána“ (rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 As 6/2013-97, č. 3137/2015 Sb. NSS).

[20] Posledně uvedený právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud ve věci, v níž dotčený orgán vydal závazné stanovisko v řízení před správním orgánem prvního stupně. Proti jeho obsahu proto účastník řízení mohl brojit v odvolání proti rozhodnutí tohoto správního orgánu. Jinak je tomu ale za situace, kdy se závazné stanovisko stalo podkladem rozhodnutí teprve v průběhu odvolacího řízení.

[21] Nejvyšší správní soud se v minulosti zabýval možností bránit se proti potvrzení nebo změně závazného stanoviska správním orgánem nadřízeným dotčenému orgánu prvního stupně. Obsah takového závazného stanoviska již nelze zpochybnit v odvolání, neboť rozhodnutí odvolacího správního orgánu je konečné a nejsou vůči němu přípustné řádné opravné prostředky. To však neomezuje právo účastníka řízení vyjádřit se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu k potvrzení nebo změně závazného stanoviska, včetně podkladů, z něhož toto potvrzení nebo změna vychází. Ostatně smyslem tohoto ustanovení je poskytnout účastníku řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k podkladům rozhodnutí, které správní orgán shromáždil ve správním řízení [srov. rozsudek ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003-61, č. 958/2006 Sb. NSS, byť se týká § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění účinném do 31. 12. 2005]. Bude-li odvolací řízení v souladu se zákonem doplněno o další podklady pro vydání rozhodnutí, musí být o takovém doplnění účastníci řízení informováni a musí mít možnost

se k nově opatřeným podkladům pro vydání rozhodnutí (důkazům) vyjádřit. Odvolací správní orgán musí v takovém případě při svém postupu dbát zásady rovnosti účastníků řízení (§ 7 správního řádu). Jeho reakce musí odpovídat okolnostem věci, zejména procesnímu postupu, vývoji v řízení a aktivitě účastníků, tedy obsahu jejich námitek, vyjádření apod. (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2018, č. j. 5 As 182/2017-68, odst. [30] a [31]).

[22] V odvolacím řízení „logicky nemůže účastník řízení proti obsahu závazného stanoviska dotčeného nadřízeného orgánu (resp. jeho podkladům) brojit odvoláním, ale z povahy věci se k němu může vyjádřit právě většinou jen v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který vede odvolací řízení a nese odpovědnost za zjištění skutkového stavu a obstarání podkladů v rozsahu potřebném pro jeho rozhodnutí. Součástí takového vyjádření ovšem může také být zpochybnění některých podkladů rozhodnutí, tj. rovněž závazného stanoviska dotčeného nadřízeného orgánu a podkladů, z nichž vycházelo. Přijetí jiného závěru by bylo v rozporu se smyslem a účelem § 36 odst. 3 správního řádu; s vyjádřením účastníků řízení k podkladům rozhodnutí se musí správní orgány vypořádat, toto právo nemůže být poskytnuto jen formálně“ (rozsudek NSS č. j. 5 As 182/2017-68, odst. [32]). K tomu je třeba dodat, že „[v]yjádří-li se účastník řízení k [...] doplněnému podkladu, jenž řeší odborné otázky přesahující znalosti a kompetence odvolacího orgánu, pak je povinností odvolacího orgánu obstarat odpovídající odbornou reakci orgánu nadřízeného dotčenému orgánu [...]. Ostatně podle § 149 odst. 4 správního řádu je odvolání zasíláno orgánu nadřízenému dotčenému orgánu spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a vyjádřením účastníků“ (rozsudek NSS č. j. 5 As 182/2017-68, odst. [35]).

[23] Tyto závěry se přiměřeně uplatní i v posuzované věci, která se však odlišuje tím, že v odvolacím řízení nadřízený správní orgán nepotvrdil ani nezměnil závazné stanovisko dotčeného orgánu prvního stupně a místo toho je bez náhrady zrušil (ačkoli tak podle § 149 odst. 7 správního řádu postupovat neměl). Nové závazné stanovisko, které se stalo podkladem rozhodnutí odvolacího správního orgánu, vydal dotčený orgán prvního stupně v průběhu odvolacího řízení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že i v tomto případě měli účastníci řízení právo vyjádřit se podle § 36 odst. 3 správního řádu a odvolací správní orgán měl povinnost se s jejich vyjádřením vypořádat. Směřovalo-li by vyjádření účastníka řízení vůči obsahu nového závazného stanoviska, odvolací správní orgán by se s ním musel vypořádat stejným způsobem, jako kdyby takovéto námítky uplatnil účastník řízení v odvolání. Musel by analogicky použít § 149 odst. 7 správního řádu, čímž by byl zajištěn přezkum závazného stanoviska příslušným správním orgánem.

[24] Pro odlišný výklad není věcný důvod. Správní orgán prvního stupně by si ani v případě zrušení jeho původního rozhodnutí, které navrhuje stěžovatelka, nemohl vyžádat potvrzení či změnu závazného stanoviska postupem podle uvedeného ustanovení. Nakonec by tak účastník řízení stejně musel podat odvolání, které by směřovalo proti obsahu závazného stanoviska a o němž by rozhodoval stejný odvolací správní orgán. Zrušení původního rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jen z tohoto důvodu nedává smysl ani s ohledem na zásadu jednotnosti řízení, která „(mimo jiné) znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí představuje jeden celek, tedy totéž řízení zahrnuje jak řízení odehrávající se před správním orgánem prvního stupně, tak i případné odvolací řízení“ (rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008-198). Ve shodě s krajským soudem lze odkázat na závěr

pokračování

Nejvyššího správního soudu, že „z ničeho neplyne, že by určité skutečnosti musely být zjišťovány a určité listiny musely být předkládány pouze na prvním stupni či že by se případné opomenutí orgánu prvního stupně obstarat listiny nedalo napravit v odvolacím řízení“ (rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47). Odvolání i vyjádření se k podkladům sledují v kontextu posuzované věci stejný účel, a to zajistit účastníkovi řízení účinnou právní ochranu, tvrdí-li zásah do svých práv právě následkem vydání závazného stanoviska.

[25] Uvedený výklad lze shrnout tak, že bylo-li v průběhu odvolacího řízení vydáno závazné stanovisko dotčeného orgánu prvního stupně, pak je odvolací správní orgán, který z něj vychází ve svém rozhodnutí, povinen nejen dát účastníkovi řízení možnost vyjádřit se k tomuto podkladu rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, nýbrž na jeho případné vyjádření, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska, také reagovat způsobem odpovídajícím uplatnění takovéto námitky v odvolání podle § 149 odst. 7 správního řádu. To znamená jeho povinnost vyžádat si za analogického použití tohoto ustanovení potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.

[26] Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že za situace, kdy se závazné stanovisko stalo součástí správního spisu až v průběhu odvolacího řízení, mohla stěžovatelka proti obsahu závazného stanoviska brojit námitkou přímo v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Nevyužití práva vyjádřit se v odvolacím řízení k podkladům rozhodnutí samo o sobě nezakládá nepřípustnost takové námitky (rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2024, č. j. 9 As 232/2023-37, odst. [24] až [26]).

[27] Stěžovatelka nenamítá, že by neměla možnost seznámit se v průběhu odvolacího řízení se závazným stanoviskem Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví č. j. KUJCK 133135/2022. Z napadeného rozsudku i správního spisu zároveň vyplývá, že možnosti vyjádřit se nevyužila. Právě vyjádření se k tomuto závaznému stanovisku nebo vznesení námitky proti obsahu tohoto závazného stanoviska přímo ve správní žalobě představovalo účinný způsob ochrany práv stěžovatelky v odvolacím řízení, aniž by bylo nezbytné zrušit rozhodnutí stavebního úřadu. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil závěru krajského soudu, že za těchto okolností nemohlo rozhodnutí žalovaného porušit její procesní práva jako účastnice řízení.

V. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s kasačními námitkami stěžovatelky a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlídnout z úřední povinnosti, v důsledku čehož kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v tomto řízení o kasační stížnosti úspěch a nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[30] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přiznání náhrady nákladů řízení ani osobám zúčastněným na řízení podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Osobám zúčastněným na řízení nebyly uloženy kasačním soudem žádné povinnosti a žádná z těchto osob nenavrhla, aby jí z důvodu zvláštního zřetele hodných bylo přiznáno právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2024

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu